

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Ivana Machyniaka a JUDr. Jozefa Kolcuna v právnej veci žalobcu **V., a.s.**, so sídlom v K., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. J. K., advokátom v M., proti žalovanej **S.**, so sídlom v B., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17 C 275/2003, o dovolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. novembra 2006 sp. zn. 1 Co 222/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. novembra 2006 sp. zn. 1 Co 222/2006 **o d m i e t a .**

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. novembra 2006 sp. zn. 1 Co 222/2006 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu v časti nad sumu 10.219.206,50 Sk zamietol, **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom z 16.5.2006 č.k. 17 C 275/03-331 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.438.413 Sk s 10 % úrokom z omeškania od 7.6.2004 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 1.097.834 Sk na účet právneho zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol a rozhodol o trovách štátu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu

zložil na účet Colného úradu v Prešove colnú zábezpeku na zabezpečenie colného dlhu v celkovej sume 46.795.260 Sk za obdobie rokov 1996 až 2001 v zmysle §§ 82 a 212 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z.z. Colný zákon (ďalej len Colný zákon). Časť finančných prostriedkov z tejto zábezpeky colný úrad použil na zabezpečenie colných dlhov a časť v sume 21.708.413 Sk síce v zmysle § 216 ods. 2 Colného zákona vrátil, avšak prebytky vyplatil neoprávnenej osobe Ing. J. N., ktorá vykonávala u právneho predchodcu žalobcu funkciu colného deklaranta a preukazovala sa falošnými plnými mocami a nie deklarantovi (žalobcovi). Tým, že Colný úrad Prešov vyplatil prebytky colných zábezpek neoprávnenej osobe a nepoukázal ich právnemu predchodcovi žalobcu, došlo na strane žalobcu ku vzniku škody. Táto škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom zamestnancov colného úradu (k vyplateniu prebytkov Ing. N. došlo bez písomnej žiadosti deklaranta, bez overenia totožnosti Ing. N., bez overenia ním predkladaných splnomocnení, neboli vyhotovované platobné poukazy, atď.). Keďže zamestnanci plnili úlohy štátneho orgánu, boli splnené všetky zákonné predpoklady pre založenie zodpovednosti štátu za škodu v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.). Nevzhladol žiadne dôvody pre uznanie, že škoda bola spôsobená aj zavinením poškodeného (§ 441 OZ) a ani pre možnosť jej zníženia v zmysle § 450 OZ. Žalobe preto po sumu 20.438.413 Sk vyhovel. V časti nároku, týkajúceho sa sumy 1.270.000 Sk požadovanej za obdobie od 4.3.1997 do 24.7.1997, prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanou, ktorú považoval za dôvodnú (nárok bol uplatnený po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty uvedenej v § 106 ods. 2 OZ). V tejto časti preto žalobcovi uplatnený nárok nepriznal.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 27.11.2006 sp. zn. 1 Co 222/2006 na odvolanie oboch účastníkov potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobe vyhovel do sumy 10.219.206,50 Sk s príslušenstvom a vo výroku, ktorým žalobe vyhovel nad túto sumu rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Odvolanie žalobcu odmietol a rozhodol o trovách konania. V súvislosti s odvolaním žalobcu uviedol, že žalobca podal odvolanie oneskorene. Právnomu zástupcovi žalobcu bol totiž rozsudok súdu prvého stupňa doručený 29.6.2006. Lehota na odvolanie uplynula žalobcovi 14.7.2006 (piatok). Keďže žalobca podal odvolanie obsiahnuté vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej 14.8.2006, podal ho evidentne po uplynutí odvolacej lehoty. Postupoval preto podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a jeho odvolanie odmietol.

Pokiaľ preskúmaval správnosť rozsudku okresného súdu na základe odvolania žalovanej, zhodne so súdom prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že právny vzťah medzi žalobcom a colným úradom vznikol zložením colnej zábezpeky na zabezpečenie colného dlhu, ako povinnosti upravenej v ustanovení §§ 82 a 212 ods. 1 Colného zákona a že na majetku spravovanom právnym predchodcom žalobcu vznikla škoda v celkovej sume 21.708.413 Sk v podobe neoprávneného manipulovania s tzv. nepoužitými colnými zábezpekami, ktoré colný úrad vracal zamestnancovi právneho predchodcu žalobcu Ing. N. a ktorý takto získané finančné prostriedky neodviedol v prospech svojho zamestnávateľa, ale ich použil pre vlastnú spotrebu. Rovnako ako súd prvého stupňa dospel k právnemu názoru, že tu existujú dôvody pre založenie zodpovednosti štátu v zmysle § 18 zákona č. 58/1969 Zb., lebo škodu spôsobili nesprávnym postupom zamestnanci colného úradu a tento nesprávny úradný postup je v príčinnej súvislosti so vznikom škody na strane žalobcu. Ak by totiž zamestnanci colného úradu pri vracaní prebytkov colných zábezpek postupovali riadne, k zneužitiu finančných prostriedkov by nedošlo. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že ku škode na majetku žalobcu došlo nielen pričinením sa zamestnancov colného úradu, ale aj nedbanlivým prístupom samotného žalobcu, jeho zodpovedných zamestnancov (chýbala akákoľvek riadiaca práca a kontrola colnej agendy súvisiaca s preberaním colných zábezpek). Ustálil preto, že škoda bola spôsobená aj zavinením samotného žalobcu. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu považoval za primerané, aby žalobca znášal škodu pomerne v rozsahu 50 %. Rozsudok okresného súdu preto vo vyhovujúcej časti do sumy 10.219.206,50 Sk s príslušenstvom potvrdil a v prevyšujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol.

Tento rozsudok krajského súdu napadli dovolaním obaja účastníci konania. Žalobca navrhol rozsudok odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti a tiež rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Žalovaný navrhol obidva rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 3 O.s.p. zastaviť.

Žalobca v dovolaní uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého bola škoda spôsobená aj jeho zavinením a to v rozsahu 50 %. Poukázal na to, že prebytok colných zábezpek, ktoré v priebehu rokov 1996 až 2001 poukázal v zmysle Colného zákona na účet Colného úradu, mu bol Colný úrad povinný vrátiť ex offio, aj bez toho, aby ho vôbec na vrátenie vyzval. Túto zákonom stanovenú povinnosť si nesplnil, ale prebytky vrátil neoprávnenej osobe, navyše v hotovosti a na základe falošných plnomocenstiev. Colný úrad

svojím konaním porušil množstvo interných predpisov. Práve naopak, žalobca neporušil žiadne ustanovenia organizačného poriadku o organizácii a kontrole podriadených. Bol v dobrej viere, že colné zábezpeky sa na účte colného úradu nemôžu stratiť, ale môžu byť použité len na zákonom určený účel, t.j. na zaplatenie colného dlhu. V konaní pred súdmi nižších stupňov nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by potvrdil, že žalobca mal vedomosť, že jeho zamestnanec Ing. N. vyberal colné zábezpeky pre osobné účely a že ich neodvádzal spoločnosti. Samotná skutočnosť, že Ing. N. bol zamestnancom spoločnosti, nemôže mať za následok jeho spoluzavinenie na spôsobenej škode. Škoda na jeho majetku bola teda spôsobená výlučne zavinením zamestnancov colného úradu. Krajský súd aplikoval preto na daný prípad ustanovenie § 441 OZ nesprávne. Okrem toho namietal, že okresný súd nesprávne prihliadol na námietku premlčania, keď vôbec neoznačil konkrétny dôkaz, na základe ktorého mal preukázané, kedy sa žalobca dozvedel o spôsobenej škode. Keďže sa tak stalo až 2.8.2001 pri osobnej návšteve dvoch colníkov z inšpekcie generálneho riaditeľa C., žaloba došla na súd 27.11.2002, bola podaná v trojročnej zákonnej lehote uvedenej v § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Konanie je tak postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že sám žalobca potvrdil, že prebytok colných zábezpek mu mal zo zákona vrátiť Colný úrad Prešov a teda že sa jedná o jeho pohľadávku voči Colnému úradu Prešov. Nie je preto žiaden dôvod vymáhať túto pohľadávku vo forme náhrady škody od iného subjektu.

Žalovaná v dovolaní uviedla, že krajský súd a obdobne aj okresný súd konal s ňou, hoci v posudzovanom spore nemala spôsobilosť byť účastníkom konania. Štát v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. nezodpovedá za záväzky štátnych orgánov, ale za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré vydal štátny orgán, resp. za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. V danom prípade žalobca nepreukázal vznik škody, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom, ale preukázal pohľadávku, ktorú evidoval voči Colnému úradu Prešov, čo potvrdzuje aj znalecký posudok. Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom financií SR nie je preto nositeľom povinnosti, ku ktorej bola zaviazaná. Na jej strane ide teda o nedostatok jej vecnej pasívnej legitímácie v konaní, z ktorého dôvodu pred súdmi nižších stupňov došlo k vade uvedenej v § 237 písm. b/ O.s.p. Existencia tejto vady zakladá jednak prípustnosť dovolania a jednak jeho opodstatnenosť.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že tvrdenie žalovanej spočívajúce v tom, že nejde o škodu, ale o pohľadávku voči colnému úradu je účelové, s úmyslom vyhnúť sa zodpovednosti. Poukázal na to, že colné úrady patria medzi orgány štátnej správy v colníctve. Neobstojí preto námietka žalovanej o nedostatku jej pasívnej legitimácie v konaní. Navrhol dovolanie žalovanej ako nedôvodne podané zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolania podali účastníci konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť osobitne u každého z nich. Dospel k záveru, že dovolanie žalovanej smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť. U dovolania žalobcu po zistení, že smeruje proti tej časti rozhodnutia, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že ho treba v dovolaní napadnutej časti zrušiť.

Prípustnosť dovolania žalovanej skúmal v zmysle § 236 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V preskúmvanej veci dovolanie žalovanej smeruje predovšetkým proti tej časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 238 ods. 2 a 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie preto ani podľa tohto zákonného ustanovenia prípustné nie je.

Dovolanie žalovanej síce smeruje aj proti tomu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa (§ 238 ods. 1 O.s.p.), avšak v prospech žalovanej (žaloba žalobcu bola vo výroku, ktorým bolo žalobe nad sumu 10.219.206,50 Sk vyhovené, zamietnutá). Právo podať dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu Občiansky súdny poriadok priznáva len tomu účastníkovi, ktorému bola týmto rozhodnutím spôsobená určitá ujma na právach odstrániteľná práve tým, že dovolací súd na základe ním podaného dovolania napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zruší. Keďže o takúto vec v prípade žalovanej nejde, nie je jej dovolanie proti zmeňujúcej časti napadnutého rozsudku, prípustné subjektívne.

V ustanovení § 237 O.s.p. sú vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát (písm. a/ až g/). Treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania nie je založená už tým, že dovolateľ určitú vadu konania tvrdí, ale až zistením, že konanie je takou vadou skutočne postihnuté. Dovolací súd preto skúmal, či konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadami uvedenými v citovanom ustanovení, pre ktoré by bolo možné podať dovolanie, pričom osobitnú pozornosť zamerlal na vady dovolateľkou v dovolaní priamo namietané.

Žalovaná v dovolaní predovšetkým namietala, že konanie pred odvolacím súdom (aj pred súdom prvého stupňa), trpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. b/ O.s.p. z dôvodu, že Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom financií SR nie je nositeľom povinnosti, ku ktorej bola zaviazaná a teda, že na jej strane ide o nedostatok jej vecnej pasívnej legitímácie. Táto jej výhrada podľa odvolacieho súdu nie je dôvodná.

Pod spôsobilosťou byť účastníkom konania sa rozumie spôsobilosť subjektov mať procesné práva a povinnosti, pričom túto upravuje Občiansky súdny poriadok tak, že ju má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak ten komu ju zákon priznáva

(§ 19 O.s.p.). V občianskoprávných konaniach majú spôsobilosť byť účastníkom konania tí, ktorí majú všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva.

V posudzovanej veci je žalovanou stranou v spore štát, ktorý pokiaľ je účastníkom občianskoprávných vzťahov, je právnickou osobou (§ 21 OZ). Je nepochybné, že účastníkom občianskoprávneho vzťahu, ktorého predmetom je náhrada škody, môže byť aj štát. Preto je spôsobilý byť aj účastníkom občianskeho súdneho konania (§ 19 O.s.p.). Ak teda v danom prípade vystupuje v konaní štát v zastúpení Ministerstvom financií SR, ide o účastníka, ktorý mal procesnú subjektivitu, z ktorého dôvodu žalovanou tvrdená existencia vady uvedenej § 237 písm. b/ O.s.p. je nenáležitá.

Dovolací súd k tomuto poznamenáva, že žalovaná zjavne nerozlišuje medzi vecnou legitimáciou a spôsobilosťou byť účastníkom konania. Vecná legitimácia vyplýva z hmotného práva; má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti. Či je účastník konania tiež vecne legitimovaný (aktívne alebo pasívne), ukáže sa až v konečnom rozhodnutí o veci. Na rozdiel od toho, spôsobilosť byť účastníkom konania (civilnoprocesnú subjektivitu) má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 19 O.s.p.). Nedostatok vecnej legitimácie (aktívnej, či pasívnej) zmätočnosť konania podľa § 237 písm. b/ O.s.p. nespôsobuje; vedie k zamietnutiu návrhu na začatie konania meritórnym rozhodnutím.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ a c/ až g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon žalovaná vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietala.

Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná napadla dovolaním také rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Pokiaľ ide o dovolanie žalobcu smerujúce do výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, je z neho zrejmé, že žalobca ním napáda nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom v otázke jeho zavinenia na vzniku škody (§ 441 OZ). Hoci dovolací súd je povinný vychádzať zo zásady viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.), v prípade náhrady škody, včítane skúmania otázky

spoluzavinenia na spôsobenej škode, je povinný vždy komplexne skúmať, či v posudzovanej veci boli splnené všetky (nielen namietané) základné predpoklady zodpovednosti za škodu.

Podľa § 441 OZ ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Toto zákonné ustanovenie sa vzťahuje na prípady, kedy škoda spôsobená poškodenému je nielen výsledkom protiprávneho konania škodcu, ale sa na jej vzniku čiastočne, resp. celkom podieľalo konanie samotného poškodeného. Treba ho použiť aj v prípade osobitnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie (viď § 20 zákona č. 58/1969 Zb.).

Pre záver o zodpovednosti na strane poškodeného sa predpokladá existencia súkromnoprávneho vzťahu medzi jeho účastníkmi, a to vzťahu záväzkového zo spôsobenej škody a musia byť rovnako splnené všetky základné predpoklady zodpovednosti za škodu (§ 420 OZ) a to protiprávne konanie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Zodpovednosť škodcu je potom obmedzená v rozsahu, v akom rozsahu vznikla škoda tiež následkom protiprávneho úkonu poškodeného. Použitie tohto zákonného ustanovenia prichádza do úvahy ako v prípade zodpovednosti založenej na princípe zavinenia, tak aj v prípade objektívnej zodpovednosti, ako tomu je v prípade zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd v rámci rozhodovania o tom, či škoda bola spôsobená tiež zavinením žalobcu, neskúmal dôsledne vec predovšetkým z hľadiska existencie škody ako základného predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu.

Pojem škody zákon č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Treba preto aj v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené). Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti.

Pre správne posúdenie otázky, či v danom prípade vznikla žalobcovi škoda a či ide o záväzkový vzťah zo spôsobenej škody majúci povahu súkromnoprávneho vzťahu, bolo určujúce predovšetkým to, z akého skutkového základu žalobca vyvodzoval svoj nárok na peňažné plnenie.

Z obsahu spisu sa podáva, že žalobca svoj nárok založil na tom skutkovom základe, že jeho právny predchodca zložil na účet Colného úradu v Prešove colnú zábezpeku na zabezpečenie colného dlhu v celkovej sume 46.795.260 Sk za obdobie rokov 1996 až 2001, čím si splnil zákonnú povinnosť v zmysle §§ 82 a 212 ods. 1 Colného zákona a že časť finančných prostriedkov z tejto zábezpeky colný úrad použil na zabezpečenie colných dlhov a časť v sume 21.708.413 Sk síce vrátil, avšak ich vyplatil neoprávnenej osobe. Požadované peňažné plnenie, ktoré si žalobca uplatnil formou náhrady škody teda zodpovedá nevrátenej časti prebytkov colných zábezpek, ktoré bol colný úrad povinný v zmysle § 216 ods. 2 Colného zákona žalobcovi vrátiť a to aj bez jeho požiadania.

Odvolačí súd mal z takto vymedzeného skutkového základu veci dôsledne skúmať, v čom spočívalo zmenšenie majetku zo strany žalobcu a kedy vlastne k nemu došlo, aký právny vzťah vznikol zložením colnej zábezpeky na zabezpečenie colného dlhu, či tento splnením colného úradu inej osobe zanikol a či splnenie tejto zákonnej povinnosti možno považovať za skutočnú škodu, resp. za ušlý zisk. Odvolačí súd mal rovnako dôsledne posúdiť, či nevrátenie prebytkov colných zábezpek, ktorá povinnosť vyplýva colnému úradu priamo zo zákona, je skutočnou škodou vzniknutou žalobcovi, prípadne ušlým ziskom. To znamená, či v súvislosti s nesplnením si tejto povinnosti, sa majetok žalobcu zmenšil, resp. či nesplnenie si tejto povinnosti predstavuje jeho zmarený majetkový prospech. Odvolačí súd sa mal v rámci skúmania existencie škody zaoberať tiež otázkou, či k zaplateniu

colnej zábezpeky na zabezpečenie colného dlhu (plnenie tejto povinnosti znamenalo pre žalobcu úbytok jeho majetku) a k nevráteniu jeho prebytkov, nedošlo v rámci verejnoprávneho (colného) vzťahu a či (ne)plnenie si povinnosti, vyplývajúcej z právneho predpisu, ktorý spadá do oblasti verejného práva (v danom prípade Colného zákona), môže byť vôbec škodou v zmysle zákona č. 58/1969 Zb.

Keďže odvolací súd z týchto hľadísk vec neskúmal, treba považovať jeho rozhodnutie a v ňom vyslovený právny názor, podľa ktorého škoda bola spôsobená aj zavinením žalobcu v zmysle § 441 OZ, za predčasné. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu v časti nad sumu 10.219.206, 50 Sk zamietol, podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.)

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: